

РЕШЕНИЕ

№ 594

гр. Перник, 24 септември 2014 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в публично съдебно заседание проведено на дванадесети септември през две хиляди и четиринадесета година в състав:

СЪДИЯ: Слава Георгиева

при секретаря Т.М., като разгледа докладваното от съдията адм. дело № 620 по описа за 2014г. на Административен съд – Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от АПК във връзка с чл.215 от ЗУТ.

Производството е образувано по повод жалба на Т.С.Р.,*** срещу заповед № 330 от 13.06.2014г. на Кмета на община Радомир. В жалбата се твърди, че административният акт е незаконосъобразен и се иска отмяната му. Заявява се претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата–Кметът на Община Радомир, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. В писмени бележки развива доводи свързани със законосъобразността на атакувания акт и иска жалбата да бъде отхвърлена. Намира, че издадената заповед за спиране на строежа е правилна, с оглед на което строежът подлежи на премахване като незаконен така, както е разпоредено в заповедта. В този смисъл прави искане да бъде оставен в сила обжалвания административен акт.

Административен съд-Перник, след преценка на събраните по делото доказателства, становищата на страните и проверка на оспорвания административен акт на всички основания по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

На 06.06.2014г. служители при община Радомир извършили проверка на имот, находящ се в с. Байкалско, общ. Радомир с ПИ 014109 от КВС. Констатирани, че в имота е извършен строеж представляващ метална ограда изпълнена от метални тръби-колове с височина 2м. и метални прозирни платна, с дължина на оградата 81м., както и е изградена подземна напоителна система. В акта е вписано, че обектите са изградени през 1972г.. Отражено е, че строителството е извършено без разрешение за строеж в нарушение на чл. 148, ал. 2 от ЗУТ. За констатациите длъжностните лица са съставили констативен акт № 2/ОУД от 06.06.2014г.. Същият е изготвен в присъствието на жалбоподателя и екземпляр от него му е връчен. Със съставения констативен акт е сложено начало на административно производство по реда на чл. 224а, ал. 1 от ЗУТ за спиране на строителството. Възражение срещу акта не е постъпило в указания срок. Кмета на община Радомир е издал заповед № 330 от 13.06.2014г..

При така очертаната фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 215, ал. 4 ЗУТ, от легитимирано лице, адресат на административния акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна. Съображенията за това са следните:

Кмета на общината осъществява административен контрол по устройство на територията и строителството за строежите от четвърта, пета и шеста категория. Атакуваната в настоящето производство заповед е издадена от Кмета на община Радомир, във връзка с неговите правомощия по Закона за устройство на територията. Същият съгласно чл. 223, ал. 1 от ЗУТ във вр. с чл. 224а, ал. 1 и чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ

има право да спира незаконни строежи по смисъла на чл. 225, ал. 2, да спира изпълнението на строежи, части от тях или отделни строителни и монтажни работи с нарушения по чл. 224, ал. 1 и дава разрешение за продължаването им след отстраняване на нарушенията и заплащане на дължимите глоби и имуществени санкции, да забранява достъпа до строежи по т. 1 и 2 и да разпорежда поставянето на отличителни знаци за ограничаване и недопускане на хора и механизация на строежите, да издава заповеди за премахване на незаконни строежи и др. изчерпателно посочени в нормата на чл. 223, ал. 1 от ЗУТ. С оглед на това и като се взе предвид категорията на строежа-VI-та се приема, че Кмета на общината има компетентност да издава актове по ЗУТ, но това не е достатъчно да обуслови законосъобразност на акта.

Проблема в случая е какъв акт е издал административния орган в лицето на Кмета на община Радомир-дали заповед за спиране на строежа по реда на чл. 224а, ал. 1 от ЗУТ или заповед за премахване на строежа по реда на чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ. Единственото неспоримо нещо в казуса е, че актът е в писмена форма. И щом като е издаден в писмена форма той трябва да има съдържанието посочено в разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 1, т. 2, т. 3, т. 4, т. 5, т. 6 и т. 7 от АПК. Всяка една точка е с конкретна насоченост и липсата ѝ обуславя незаконосъобразност на акта в най-общ смисъл. В оспорената заповед е посочен единствено чл. 223, ал. 2 от ЗУТ. Този текст е неотносим в случая доколкото разписва правомощия на служителите за контрол по строителството в администрацията на общината и не може да се приеме за годно основание за издаване на тази заповед. От своя страна изложените фактически основания в заповедта, дословно преписани от констативния акт биха могли да обусловят упражняване на правомощия на кмета на общината касателно премахване на незаконен строеж, но не и разпореждане относно спиране извършването на строеж изграден през 1972г.. Този извод се следва от факта, че проверяващите са установили единствено “извършено” строителство, а не “извършващо” се в момента такова. И след като строежът е изпълнен, то евентуално ако заповедта е за спиране, то същата е без предмет и е материално незаконосъобразна. Следователно фактически основания не биха могли да се извлекат нито от заповедта, нито от констативния акт поставил начало на някакво административно производство. Липсата на правно основание, би могла да бъде преодоляна, защото съдът не е обвързан от правната преценка на органа, но насложена с възприети от органа фактически основания, които обуславят различен изход, обуславя незаконосъобразност на акта. На първо място, нарушението на изискванията за мотивиране на административния акт представлява една от гаранциите за законосъобразност на акта, които законодателят е установил за защита на правата на неговия адресат. От друга страна, излагането на мотиви улеснява контрола върху законосъобразността на административния акт, извършван от съда. В случая се касае за съществено нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като административният орган се е задоволил с недостатъчно описание на фактическата обстановка, водещо до невъзможност да се разбере от какви съображения се е водил, за да издаде такъв именно акт.

На следващо място всеки индивидуален административен акт съгласно чл. 59, ал. 2, т. 5 от АПК задължително съдържа разпоредителна част, в която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението. Това се отнася в пълна степен и за актовете издавани по ЗУТ. В конкретиката на казуса няма индивидуализация на разпоредените с акта права и задължения. От представената при окомплектоване на преписката заповед, както и извършената констатация с оригинала на същата в проведеното открито съдебно заседание е видно, че в заповед № 330 от 13.06.2014г. липсва разпоредителна част. Кмета на община Радомир е подписал едно правно нищо, защото в заповед № 330 от 13.06.2014г. няма разбираемо изразена воля

насочена към определен правен субект, който от своя страна да я изпълни. Формата на акта е гаранция за законосъобразността на административния акт, като задължава административния орган да съблюдава при неговото издаване предвидените от законодателя изисквания и условия. Именно поради това, формата по чл. 59 от АПК е въведена като основание за отмяна на издадени при неспазването ѝ административни актове –чл. 146, т. 2 от АПК. Включително и поради невъзможността за упражняването на контрол за законосъобразност на административния акт. Затова за да се приеме, че е изпълнено изискването по чл. 59, ал. 2, т. 5 от АПК е необходимо от съдържанието на административния акт да може да се установи волята на административния орган и съдържанието на разпоредените задължения. Процесната заповед няма диспозитив, не става ясно кой строеж като незаконен следва да бъде премахнат или респ. кой строеж да бъде спрян. Тази воля не може да бъде изведена нито от обстоятелствената част на обжалваната заповед, нито от констативния протокол. Нарушаването на формата на акта, част от която е изискването той да съдържа фактическите и правните основания за издаването му, както и разпоредителна част с достатъчно индивидуализиране на разпоредените с акта задължения, е основание за неговата унищожаемост. С оглед на всичко изложено въпреки, че оспорения акт е издаден от компетентен орган и в писмена форма, в същият липсват задължителните реквизити по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 от АПК. Горното предполага отмяна на акта в условията на чл. 146, т. 2 от АПК, поради неспазване на установената форма.

В писмени бележки депозирани от ответника се застъпва тезата, че заповедта е правилна и законосъобразна, с което настоящия състав както отбелязва по-горе не може да се съгласи. Налице бил спор за собственост по чл. 109 от ЗС. Щом като ответника твърди, че по отношение на този имот има съставен акт за общинска собственост, то същият следва да брани правата си по друг ред, тъй като в административния съд не се разглеждат иски за собственост. На следващо място от изложените аргументи в писмените бележки може да се направи извод за смесване на съставите на чл. 224а и чл. 225а от ЗУТ и неразграничаване на правомощията на кмета на общината в тези две хипотези, което е недопустимо.

По така изложените съображения, оплакванията в жалбата се явяват основателни. Атакуваната заповед следва да бъде отменена в условията на чл. 146, т. 2 от АПК.

С оглед изхода на делото, жалбоподателя има право на разноски. Същите са поискани с жалбата и са реално доказани до размер от 10.00лева, представляваща заплатена държавна такса за образуване на производство, който ще бъдат възложени в тежест на ответника по жалбата.

От описанието на строежа и неговата характеристика, съдържащи се в оспорената заповед, съдът прави извод, че се касае за строеж от VI-та категория по смисъла на чл. 137, ал. 1, т. 6 от ЗУТ, а съгласно чл. 215, ал. 7 от ЗУТ решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдия при Административен съд – Перник

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Т.С.Р.,*** заповед № 330 от 13.06.2014г. на Кмета на община Радомир.

ОСЪЖДА Община Радомир да заплати на Т.С.Р.,***0 /десет/ лева, разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:/п/